

כאיל תערוג

פנינים על פרשיות השבוע וענינא דיומא

ממרן רבן של ישראל רבנו בעל אילת השחר שליט"א

מספריו הק' ומכתבי תלמידים

גליון 30 מצורע תשע"ד

מתורת הפרשה

וצוה הכהן ולקח למטהר שתי צפרים חיות טהרות ועץ ארז ושני תולעת ואזב. (מצורע יד, ד)

שאלו למרן הגר"ק שליט"א בשם רבינו הגרא"ל בהא דמצורע מביא ציפורים כיון דהם מפטטים, הניחא אי הוי על איסור דברים בטלים אבל מה ענינו לשה"ר. ואמר רבינו הגר"ק כשמדברים הרבה כבר מדברים גם לשה"ר. (מנחת תודה)

ויצא הכהן אל מחוץ למחנה וראה הכהן והנה נרפא נגע הצרעת מן הצרוע. (מצורע יד, ג)

שמעתי בשם מו"ר מרן הגרא"ל שליט"א שנסתפק אי מהני דיבור לאחר זמן לטמאו או לטהרו. והביא עוד דמטו משמיה דהא"ש דאף דיבור הכהן על תנאי מהני בזה, אלא שהקשה ע"ז דהוי מילתא דליתא בשליחות דאף אם ישלח כהן אחר לא יחול אלא מחמת הכהן המדבר. ואמנם יש לדון קצת בזה עפ"מ ש"כ הרמב"ן בב"ב דף קכ"ו ב' בשם י"א דבתנאי שבינו לבין עצמו בכל ענין הוי תנאי והטעם נותן שהרי מדעתו התנה ורוצה הוא לקיים תנאו והיינו דדוקא בדבר שבינו לבין חבריו אמנם שגומר בדעתו אך שלא כפי שרצה להתנות אם לא שעשה ככל דיני התנאים, וא"כ הי"ל דאף שהכהן מורה לאחרים [לעצמו פסול להוראה עכ"פ להרא"ש סופ"ב וע"ש שכתבנו דבזה כו"ע מודים לדברי הרא"ש] מ"מ אין זה ברור דדמי לעושה חלות עם אחרים. ומיהו הכא בפשוטו גרע טפי ממילתא דליתא בשליחות, שהרי אין הדבר תלוי כלל ברצונו וגמירות דעתו וכיון ששו"ס הוציא הדיבור מפיו איך יוכל לעוקרו ע"י תנאי. ואמנם להגר"ח זהו עצמו הטעם דמילתא דליתא בשליחות ליתא בתנאי, אבל דברי הי"א שהביא הרמב"ן הני"ל אפשר דלא אתיא עפ"י דרכו של הגר"ח. ואכ"מ. (הגאון רבי דניאל וולפסון שליט"א בס' מראות טהרות עמ' שס"ה, וע"ע באילת השחר עה"ת כאן עד"ז)

יגלח את כל שערו את ראשו וגו' (יד ט)

ביבמות ה' בעינן למילף דמהא דעשה דתגלחת דוחה איסור הקפת הראש דעשה דוחה ל"ת. וצ"ע דהא המ"ע דתגלחת יש רק על המצורע והאיסור הקפת הראש עוברים אחד המקיף ואחד הניקף, ואיך מותר להמקיף לעבור על איסור הקפה בשביל שיקיים המצורע מצות תגלחת, והא בתוס' ב"ב י"ג כתבו דלכך אין עשה דפו"ר של חצי עבד וחצי בן חורין דוחה איסור של לא יהיה קדש דלאשה אין מ"ע והמ"ע שלו אינו דוחה איסור לא תהיה קדשה שיש עליה, וא"כ איך נתיר למגלח לגלחו ויעבור באיסור דהקפת הראש דהא בדידי ליכא עשה.

וחתד"ב הגר"ז שליט"א תי' ולכא' אפש"ל דכל איסור לא תקיפו שנאמר על המקיף נאמר רק בהקפה האסורה, ומאחר דנדחה איסור הקפה אצל הניקף אמרי' דאף אין איסור על המקיף להקיפו. ואף דצ"ע דהוי רק בגדר דחוי' ונמצא דיש כאן איסור הקפה ורק שנדחה מפני קיום המצוה והמקיף אין לו מצוה ולכא' למה יהיה מותר להקיפו, מ"מ כיון דאינו עובר כעת איסור גם המקיף אין לו איסור (ועי' בקובץ הערות סי' ח').

ורבינו ראש הישיבה שליט"א (אילה"ש יבמות ה, א) אמר בזה, דהא גם אם הניקף יקיף לעצמו יעבור באיסור מקיף, וא"כ לא משכח"ל היתר לגלח המצורע רק ע"י איסור של הקפה שנאמרה גם על המקיף, וא"כ כשהתורה התירה הקפה זו ע"כ הותר גם להמקיף להקיפו, ואם היה משכח"ל הקפה בלא להתיר איסור של מקיף הוי אמרינן דאין דוחה רק איסור של ניקף, אבל מאחר דגם המצורע שיקיף לעצמו יעבור באיסור מקיף א"כ ע"כ הותר האיסור להקיף כדי לקיים מצות גילוח (פרורים משולחן גבוה)

יגלח את כל שערו את ראשו ואת זקנו וגו' (יד ט)

בגמ' יבמות דף ה' ראשו מה ת"ל לפי שנאמר לא תקיפו פאת ראשכם, שומע אני אף מצורע כן, ת"ל ראשו. ומכאן באנו ללמוד דעשה דתגלחת מצורע דוחה ל"ת דלא תקיפו.

והקי' הערוך לנר שם דצ"ע דהא העשה דתגלחת מקיים רק בשתי שערות אחרונות כאשר כל ראשו מגולח כבר והל"ת דלא תקיפו עובר מיד בשתי שערות ראשונות, וא"כ אין זה בעידנא, וכמו שכו' התוס' בב"ב י"ג למה לא הותר לחצי עבד וחצי בן חורין לישא בת חורין ויבא עשה דפו"ר וידחה ל"ת דלא יהיה קדש, ותי' התוס' דלאו בעידנא הוא, דהאיסור דלא יהיה קדש עובר בתחילת ביאה בהעראה והמצוה הוי רק בגמר ביאה, וה"נ כאן הא לאו בעידנא הוא.

ובאילת השחר שם תי' דבגילוח כל שערו הוי מעשה קיום המצוה, וכמו במילה ופריעה דאעפ"י דהמל ולא פרע כאילו לא מל, מ"מ כשמקיים המצוה הקיום הוא ע"י המילה והפריעה, דשניהם הוי חלק ממצות המילה, וה"נ כאן המצוה היא ע"י כל שער ראשו, דכשמגלח אף ב' שערות אחרונות אמרי' דכל מעשה הגילוח הוי חלק מהמצוה, משא"כ במצות פו"ר אין ההעראה כלל חלק ממעשה המצוה רק כהכשר מצוה בעלמא הוא.

תיקון

בגליון הקודם הובא שבמילת תאומים יעשו ברית זא"ז ויברכו פעמים ברכת להכניסו, אמנם שמענו מתלמידי מרן שליט"א שבשנים האחרונות מורה לעשות את הברית בב"א ולברך ברכה אחת בלבד

ענין בפרשה – זהירות מלשון הרע

הגמ' אומרת בחולין דף פ"א א' אמר רבי יצחק מאי דכתיב האמנם אלם צדק תדברון וגו' מה אומנותו של אדם בעולם הזה ישים עצמו כאלם, יכול אף לדברי תורה ת"ל צדק תדברון. וצריך להבין למה נוקט רבי יצחק שאומנותו של אדם בעולם הזה הוא שלא לדבר דברים במלים רק דברי תורה, ולא אומר שאומנותו של אדם הוא שלא לגנוב או שלא לאכול נבלות וטרפות, וכי מה ראה מיוחד בדבר זה שלא לדבר דברים מיותרים לומר שזוהי אומנותו בעולם הזה.

וכן יש לתמוה מה היה ההו"א לומר יכול אף לדברי תורה כן, האיך שייך לומר כן וכי הי' הוי אמינא שאדם יתנהג ממש כאלם ולא ידבר כלל גם לא דברי תורה נמצא שלא ידבר כלום, וא"כ בשביל מה ברא הקב"ה פה לאדם.

ואפשר לבאר כך, הנה ידוע שהאדם נבדל מכל הבעלי חיים שבעולם בזה שיש בו כח הדיבור, כי כל הבעלי חיים על אף שיש להם ג"כ חיות, אבל כח הדיבור ניתן רק לאדם, ובוה מתבטא ג"כ שיש לו שכל, כי ע"י הדיבור רואים שיש לו דעת, יש לו הבנה, מה שכל הבעלי חיים אין להם דעת ולא הבנה ורק לאדם נתן הקב"ה כח זה. וכן ידוע מה שכתוב בירושלמי ברכות (פרק א' ה"ב) שאמר ר' שמעון בן יוחאי כי אילו היה בשעת מתן תורה, היה מבקש שהקב"ה יברא לאדם שתי פיות, אחד לדברי תורה ואחד לדברים בטלים, ולמה היה מבקש רק על הפה, ולא אמר ג"כ שהיה מבקש שתי ידיים, א' לעשות מצוות, וא' שיכול לעשות בו עבירות ח"ו, משמע ג"כ כנ"ל, כי היות שהקב"ה ברא את האדם שמעלתו על שאר בעלי חיים היא רק בזה, ויתר הדברים יש גם בבעלי חיים אם כי זה לא ממש דומה, שהרי הידים של האדם הם לא כמו הידים של בהמה בצורה חיצונית, אבל הבהמה יכולה ג"כ להשתמש ברגלים הקדמיות שלה כמו ידיים, ומה שמיוחד באדם דבר שברא לו הקב"ה שזה מיוחד אותו וזה כל האדם הוא כח הדיבור, נמצא שהאדם הוא הפה, ולכן הי' סברא שאם אותו הפה משמש לקדושה וגם לדברים שהם להיפך מקדושה זה לא מתאים.

ולכן אומרת הגמ' מה **אומנותו של אדם** בלשון אומנות, כי זה האומנות שלו, שישים עצמו כאלם לא לדבר דברים בטלים, כי זה העיקר מה שיש באדם, הפה שניתן לו, ומה שאומרת הגמ' יכול אף לדברי תורה כן, אפשר לומר כך, דבודאי לא היה הוי אמינא שלא ילמד תורה, שהרי בשביל מה נברא הפה אם לא בשביל ללמוד בו תורה והרי זה כל תכלית הפה ללמוד תורה, רק כמו שכתוב בחז"ל כל פיטטיא בישין בר מפטטיא דאורייתא דאינו מבין. והיינו שאפי' כשלא מדבר ממש דברים שהם לאמיתתה של תורה רק פיטוטא דאורייתא זה ג"כ מרב... ועל זה הי' הו"א שצריך לשתוק ומספיק שידבר בפה רק דברי תורה נקיים וטהורים שהם אליבא דהלכתא. ובמגיד מישרים פרשת ויקהל כתוב שהמגיד אמר לבית יוסף על איזה רמב"ם קשה שתירץ הבית יוסף שני תירוצים, ואמר לו המגיד כי תירוצך אחד הוא אמיתי והתירוצך השני אמנם הוא לא אמיתי אבל הקב"ה שמח בפלפולא דאורייתא אפי' שזה לא כ"כ אמיתי, וזה החידוש כאן, כי הי' סברא לומר שידבר רק דברי תורה שהם לאמיתתה של תורה, וכמו אצל הבית יוסף היינו אומרים שיאמר רק מה שבאמת מתרץ את הרמב"ם, ועל זה הוצרכו ללמוד מדכתיב צדק תדברון שידבר גם בכאלו דברים.

על כל פנים רואים עד כמה חשוב הדיבור, שהי' סברא אפי' שלא יהי' שניהם באותו הפה, ואותו הפה שמתלכלך בדברים בטלים לא יכול להיות שידברו בו גם דברי תורה, רק הקב"ה ראה שלא כדאי וכמ"ש שם בירושלמי. ובספר בית הלוי כתוב מה הענין שתוקעים בשופר בראש השנה, מפני ששופר זה ג"כ כעין תפילה בפה וכאילו הוא מדבר מתוך השופר, רק שהפה עצמו במשך השנה התלכלך בדברים בטלים ובלשון הרע ושאר דברים האסורים, ולדאבוננו כמעט כל בן אדם לא יכול לומר שבמשך השנה הוא לא עבר שום עבירה עם הפה, ורק אולי הצדיק הכי גדול שלא דבר אף פעם דיבור בטל, אבל בדרך כלל רוב האנשים הם לא בדרגה כזו, וממילא הפה לא כ"כ נקי ולא יכול להתפלל בו כ"כ טוב, והתפילה בפה כזה לא כ"כ מתקבלת, ורק השופר שהוא פה כזה שעדיין לא נתלכלך הוא עולה למעלה.

א"כ עלינו מאד מאד להתחזק בזה, וזה כ"כ טוב אם אנשים משתדלים עד כמה שאפשר לעשות גדרים שהפה יהי' נקי, ובפרט בבהמ"ד במקום שלומדים בו תורה, וכל מה שעושים שהפה יהיה מנוצל לדבר בו רק דברי תורה, אשרי חלקם, והקב"ה יעזור שבאמת כולם יתחזקו בזה.

ועי"ז הפה יוכל יותר להועיל גם בתפילה ובכל הדברים, ובפרט בימינו עכשיו שצריך כ"כ רחמי שמים, הרי כל אחד יודע שהמצב בארץ ישראל הוא נורא ואיום ממש, כל המדינה בוערת באש וצריך רחמי שמים, וכל מה שנהגים יותר מדברים בטלים ומתחזקים בלימוד התורה אין לשער ואין לתאר כמה שזה יכול להועיל והקב"ה מתחשב בזה, והקב"ה יעזור לכם שתתחזקו בזה ועי"ז נזכה כולנו לובא לציון גואל במהרה בימינו אמן. (בקש שלום עמי מ"ח-ג)

לימוד ב' הלכות בספר חפץ חיים

דבר טוב מאד ללמוד כל יום ב' הלכות בספר חפץ חיים, והרי בדרך כלל בן אדם במשך היום שוכח שיש רבונו של עולם ועכ"פ הוא לא חושב על זה, אבל על ידי לימוד הלכות אלו זה מזכיר לו, וכל פעם שהוא לומד שתי הלכות בחפץ חיים זה לא רק הענין של שתי ההלכות בחפץ חיים, אלא זה מועיל ג"כ שבמשך היום מזמן לזמן הוא נזכר שצריך להיות עם יראת שמים, וצריך לעבוד את ה' וצריך ללמוד תורה וצריך להיות שלם, וממילא זה צריך לגרום עוד יותר ועוד יותר. וכל זמן שלא לומדים בספר חפץ חיים, בני אדם בדרך כלל לא נזהרים כ"כ בחטא של לשון הרע, והלואי שאחרי שילמדו יהיו נזהרים. (בקש שלום עמי מ"ח-ג)

לשון הרע מקלקל טעם בלימוד

באחד מהימים התדפק בחור ישיבה בבית מדרש ראש הישיבה הגראי"ל שטיינמן שליט"א, כשהוא מציג עצמו בפני בני הבית כבחור שאינו אוהב ללמוד וההתעסקויות מחוץ לבית המדרש יותר קורצות לו מדף גמרא, ובפיו בקשה להכנס למרן שליט"א שאולי יפסוק לו שבחור כמוהו במצב שכזה שאינו אוהב ללמוד באמת פטור הוא מהלימוד. הבחור הוכנס פנימה אך לפני כן ביקש תנו לי לדבר עם ראש הישיבה בצורה פתוחה בלי שאיש יתערב.

ואז פנה הבחור לראש הישיבה ושאל: האם ראש הישיבה אוהב לאכול סטייק. ענה לו ראש הישיבה אינני יודע מה זה. הסביר הבחור סטייק זה בשר שפורסים אותו לפני הבישול, ומטגנים אותו טיגון קצר בשמן, ואח"כ מבשלים אותו בכל מיני רוטבים וכו' וכו', זה מאוד טעים, אולי אביא לראש הישיבה לטעום. בשלב זה הגדיש הבחור את הסאה ופנה אליו מרן שליט"א מה אתה רוצה ממני? ואז פרץ הבחור בבכי ואמר בכאב רב, אני אסביר לרב מה אני רוצה, הרב לא אוהב סטייק, ולא רוצה שיביאו לו לטעום, אני לא אוהב תורה, למה שיטעימו אותי בעל כורחי.

כאב רחום ישב מרן שליט"א והשתדל לרדת לכאבו של הבחור הניצב מולו, ואז פנה ראש הישיבה ואמר לו: דבש הוא מתוק? כן, ענה לו הבחור. המשיך מרן שליט"א: נו, ואם יבוא אדם ויאמר שהדבש הוא מר, מה נעשה, כיצד נתייחס לדבריו. ענה הבחור, מה הפירוש, 'הוא שקרן!' דבש הוא מתוק!

אלא שהפעם הפתיע מרן בתשובתו ואמר לו: למרות שעל מתיקות הדבש אין עוררין, לא בטוח שהוא שקרן, יתכן שיש לו פצעים בפה והדבש שורף לו. המשיך רבנו ואמר לו: אינני מכירך, יתכן שיש לך פצעים בפה, פצעים של דיבורים אסורים, לשון הרע, רכילות, ניבול פה וכיוצא בזה, וכשמטעימים את פיך תורה אתה חש צריבה במקום מתיקות. לתורה יש מתיקות שאינה ניתנת לויכוח, וכשם שהכל מודים שהדבש מתוק, כן מודים כי התורה מתוקה וערבה. אם מר לך, לך ורפא את פצעך, ורק אחרי שתרחיק מפיך פצעים של דיבורים מגונים ואסורים תוכל לחוש את מתיקות התורה. (שיח יוסף ח"ג)

כשמותר לדבר לשה"ר

ח"א סיפר שהיה פעם שנצרך לברר על בחור גרוש, ושאל לרבנו שליט"א את מי אפשר לשאול עליו, והפנה אותו לאדם מסוים, אולם אותו אדם אמר שזה לשה"ר ולא רוצה לומר. וחזר וסיפר דבר זה לרבנו. אמר רבנו: כל הזמן מדברים לשה"ר, ודוקא כשמותר כבר לדבר, אז נעשים צדיקים ולא מדברים.

מכתב רבנו על זהירות בלשון הרע

בס"ד. אל אחינו בני ישראל ה' עליכם יחי

הנה ידוע כמה טרח מרן בעל החפץ חיים להחדיר זהירות בלשון מלדבר בו דיבורים האסורים.

ובא' הספרים כותב דהא ידוע שיש חמשה מוצאות הפה, ויש מלים שיוצא מהגרון ויש מהלשון ויש מהשפתים, ולפעמים אדם אומר מלה אחת שמשתמש בזה כל החמשה מוצאות הפה, והאדם הי' צריך לחשוב לפני שמוציא אות באיזה מקום לדבר, והיה צריך הרבה זמן, אבל חסד עשה הקב"ה שברגע אחד יאמר מלה שיש בה הכל בלי לחשוב כלל. והקב"ה ברא זה כדי שהאדם יוכל להספיק הרבה דברי תורה ותפלה, אבל האדם מנצל זה לדברים אסורים.

ע"כ צריכים לזהר מאד לא לדבר דיבורים האסורים, כי בקלות יכול להכשל ויאבד את הנצח, ובמקום זה יעשה דברים לרדת שאול, לכן צריך שמירה מיוחדת על הלשון ועל חלקיו. ואם האדם ישתדל להנצל מעונות החמורים הקב"ה יעזור לו, ועי"ז יכול להיות גדול מאד. בואו נתחזק בשמירת תורה בלשון ובמעשה, ונזכה להנצל מכל רע ולידבק בתורה ובמעשים טובים ולחיי נצח.

י' תמוז תשע"א. א. ל. שטיינמן

מכתב למחזקים ענין לשון הרע

לכ' ידידי ר' ...י"ד סיון תשס"א

שמחתי על שאתה מתאמץ למנוע מלהכשל בחטא הלשון, אשר לדאבונינו הוא קל מאד בעיני הרבה, אפילו מאלו שנחשבים מהיראים לדבר ה', ועי"ז באים גם לחטא המר של מחלוקת ה' ישמרנו, יישר כחך ותמשיך להשיב רבים מהעון המר וזכות זה יהיה בעזרך. (לקט דברי חיזוק ח"ב עמ' 4)

נוסח תפילה מרבנו לינצל מלשון הרע לומר כל יום בסוף התפילה

יהי רצון מלפניך ה' או"א שנוהר מלשון הרע ממחלוקת ומשנאת חנם, ותטע בלבנו ובלב כל עמך בית ישראל אהבה בין איש לרעהו, ויקוים בנו שנמצא חן ושכל טוב בעיני אלוהים ואדם.

שיעור בחפץ חיים

בעת ששהה רבנו בישיבת עץ חיים במונטריי, אירגן שיעור בחפץ חיים, שלימד את הבחורים כל ערב מספר חפץ חיים כדי להתחזק בשמירת הלשון. (מפי רבי יעקב נטע בעק שליט"א)

ליזהר אפי' במשהו

על דברי הגר"א באגרת שכי' והכל יביא במשפט על כל דבור, ולא נאבד אפילו דבור קל, לכן אני מזהירך שתרגיל בכל היותר ילשב יחיד. אמר רבנו: הנה לבקש מאדם שישב יחידי זה לא אפשרי שהרי הדורות לשים ואנשים חלשים, כמו שרואים שאדם שישב כל היום יחידי לאורך זמן הרי יזדקק לטיול רפואי. ובאמת ברמב"ם כתוב שאם קשה לאדם להיות בין האנשים שילך למדבר, הבעיה שהיום במעט כסף אפשר לדבר בטלפון לכל העולם. א"כ איך בכל זאת אפשר היום להגיע למצב של להמנע לשון הרע, יש לדעת שעל פי רוב כאשר אנשים נפגשים אחד מתחיל לדבר והשני מוסיף עליו עד שמתגלגל הדבר ומגיעים לידי דיבור לשון הרע, שזה מאוד קשה לעמוד מול אחד שמדבר ולא להגרר אחרי, אם כן העצה היא שאם היא לא תתחיל לש"ר, אזי גם השני' לא תדבר עמה לשון הרע, ואם ינהגו כך יכשלו הרבה פחות ואפילו אם ישאר רק עשרים אחוז, כבר שוה. אמנם זה מאוד קשה לא להגיע ללשון הרע אבל אם אחד יתעקש ויעמוד על זה יגיע לזה, והעצה הזו צריך כל אחד לעורר דבר ראשון את עצמו ואח"כ לדאוג לאחרים. (ס' אגרת הגר"א עמ' שי"ג)

הלכתא רבתא לשבתא

משיעורי הגאון רבי בן ציון פלמן שליט"א

בורר ונמלך להשאירו לסעודה אחרת

השעה צ"צ סי'... סק"ה הביא בשם הפמ"ג שאם אחר שבירר לסעודה נמלך להשאירו לסעודה אחרת אין בו חיוב חטאת, ומ"מ לא אריך למעבד הכי, ושמעתי מהגראי"ל שטיינמן שליט"א דכ"ז דוקא כשנמלך להשאירו לסעודה אחרת, אבל אם בירר סמוך לסעודה בתוך חצי שעה, ואח"כ אירע שלא אכלו תוך חצי שעה, לית ביה שום איסור, כיון שבשעת הברירה היה זה סמוך לסעודה וגם עתה לא השאירו לסעודה אחרת. (אליבא דהלכתא קובץ ס"ב עמ' כ"א)

יומא דהילולא הגאון הגדול רבי אליהו שוויי זצ"ל נלב"ע ר"ח ניסן תשס"ט

כל המסורת תלויה באמונת חכמים

דברים נשגבים שנשא הגר"א זצ"ל בעת כינוס הרבבות בבאבוב בעת ביקורו של רבנו שליט"א בארצות הברית באייר תשנ"ח.

התכנסו פה היום לכבוד התורה ולכבוד חכמי התורה. ואם אנו רוצים להבין מהו כבוד התורה. צריך לראות מה אומר רבינו יונה על המש' כל המבזה את המועדות אין לו חלק לעולם הבא, והשאלה היא מדוע, אומר רבינו יונה שמי שמבזה את תקנות רבנו, הוא מבזה כבוד שמים, ומי שמבזה כבוד שמים שזה תכלית הברירה – אין לו חלק לעולם הבא. וממילא אסיפה שיש בה כבוד התורה יש בה כבוד שמים. ובכבוד שמים יש עוד ענין כפי שמבאר הרמב"ן על הפסוק השמר לך ושמור נפשך וגו' פן תשכח וגו' מדוע צריך להעביר את חזון מתן תורה לדורות הבאים, מבאר הרמב"ן כי אב לא מעביר לבנו שקר וכך הרב לתלמידיו, ואם אב ורב מעבירים לבנו ולתלמידיו את מתן תורה, הרי שהוא מעביר לו את המסורת וכל המסורת תלויה באמונת חכמים.

הגמ' ב"ב מביאה שהורדוס הרג את כל חכמי ישראל, והותיר את בבא בן בוטא, שאל אותו הורדוס איך יכול לתקן את אובדנם של חכמי ישראל, אמר לו בבא בן בוטא, אתה כיבית אורו של עולם לך ותתעסק בבנין ביהמ"ק שמביא אור לעולם, יש עוד פשט אתה כבית עיני העולם, לך תעסוק בבנין בית המקדש שהוא בבת עינו של הקב"ה, נמצאנו למדים, שתלמידי חכמים הם אורו של עולם, והם עיני העולם, רק באמצעות העיניים שלהם, עיני התורה. עינים נקיות אנו יכולים לדעת מה התורה רוצה.

אנו חיים בעולם של חושך וצלמות מדברים היום שנשים יהיו רבניות. מדברים פה על כך שבמסורה של התורה עגונות, יפגעו בקידושין. ובארץ ישראל מדברים על גיוס בני הישיבות לצבא, ובזמן כזה צריכים לשמוע את דעת עיני העדה ולדעת אלו חיזוקים יש לעשות, שמעתי מאבי זצ"ל, שפעם שביקר בארה"ב הגאון רבי ברוך בער זצ"ל, ניגשו אבא וילד לעברו. האב הצביע על רבי ברוך בער זצ"ל ואמר לילד "תראה ילדי כך צריך להיראות יהודי אני חושב שזה צריכים אנו ללמוד מהצורה של היהודי הצניעות הקדושה זה צריך ללמוד מהאורחים הגדולים.

אחת מתכליות האסיפה לאחד את כולם כאיש אחד בלבד אחד, איך מאחדים את הכלל, אומר המלבי"ם על הפסוק וידי משה כבדים וישמו אבן תחתיו וישב עליה, כשמשוה הרים ידיו גבר ישראל, האבן מסמלת אחדות, וכפי שאצל יעקב כל האבנים נהיו כאחד. כשעם ישראל מתאחד כולו כאיש אחד תחת משה. תחת מנהיג הדור, הוא מתאחד לכבוד שמים ואז וגבר ישראל, אחדות כולה להיות כשדבוקים בהקב"ה וזו היתה מעלתו של חור שתמך בידיו של משה, שמסר נפשו על העגל כי העגל פגע באחדות, זו היתה מעלתו של אהרן שהיה אוהב שלום ורודף שלום, שתמך אף הוא בידי משה, אם נתאחד כולנו למען המטרה הגדולה שלשמה הגיעו גדולי ישראל ולמען הרחבת החינוך תשכ"ר בארץ ישראל, שהם הם הערבים לחיינו, בודאי נוכל להיות מאוחדים.

נקיות וגדלות

ומני אז שנחלש מרן הגראמ"מ שך זצ"ל, הורה הגר"א לכל חברי מועצת גדולי התורה דארה"ב לקבל הכרעות רבנו שליט"א בכל ענין מרכזי הנוגע ליהדות אמריקה.

וכנשאל ע"י אחד ממקורביו, מה ראה ברבנו שליט"א שהוא מתבטל אליו כל כך, ממש בביטול גמור. אמר: יש הרבה טעמים בזה, ואגלה לכם אחד מהטעמים, ראיתי שהוא הקים ישיבות ומוסדות רבים, ומשקיע בזה מאמצים רבים ונושא את כל העול [עם העול הכספי וכו'] על כתפיו, ואין לו מזה כלום לעצמו או למשפחתו ולא מוכן שיהיה להם שם "שטעלעיס", כזה נקיות וגדלות לא מצאנו במקומות אחרים, והוא פלא והפלא ממש, וכ"ז מלבד הטעמים האחרים.

הספד רבנו

וכשהגיע ארונו של הגר"א בער"ש ב' ניסן תשס"ט לשדה התעופה בלוד, הופיע שם רבנו שליט"א ללוותו ולהספידו, ודיבר בהספדו על האבידה העצומה של יהדות אמריקה אשר איבדה את גדול הדור של ארצה"ב בעשרות השנים האחרונות, שעמד על משמר קדשי ישראל ללא פשרות והיה מנושא דגלה של שמירת התורה בטהרה. ולאחר מכן זירז את בני המשפחה שלא להאריך בהספדים כדי שיסיקו לקוברו לפני שבת קודש.

העלון יוצא ללא מטרת רווח, ואפשר לצלם לזיכוי הרבים בלבד.

להערות הארות הוספות מנויים ורעיונות ניתן לפנות keailtarog@gmail.com

לתרומות הנצחות והפצה ניתן לפנות ל 0527680034 בשעות בין הסדרים

לעילוי נשמת הרבנית זלבה גולדה לוין ע"ה בת הר"ר פישל הכהן ז"ל